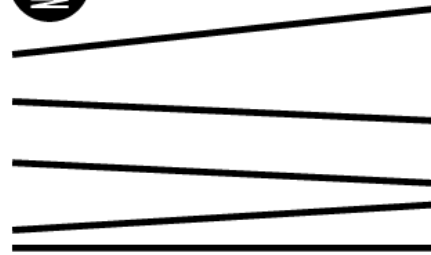

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Galeotti, Vincenzo.; Musiken af Schall ;
Versene af C. Pram ; udg. af den kgl. Skuespil-
Direction.

Titel | Title:

Lagertha : et pantomimisk Sørgepil blandet
med Sang

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kbh., 1801

Fysiske størrelse | Physical extent:

30 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Vicenzio Galeotti

Lagertha

1 8 0 1

17, -181, -8°

DA

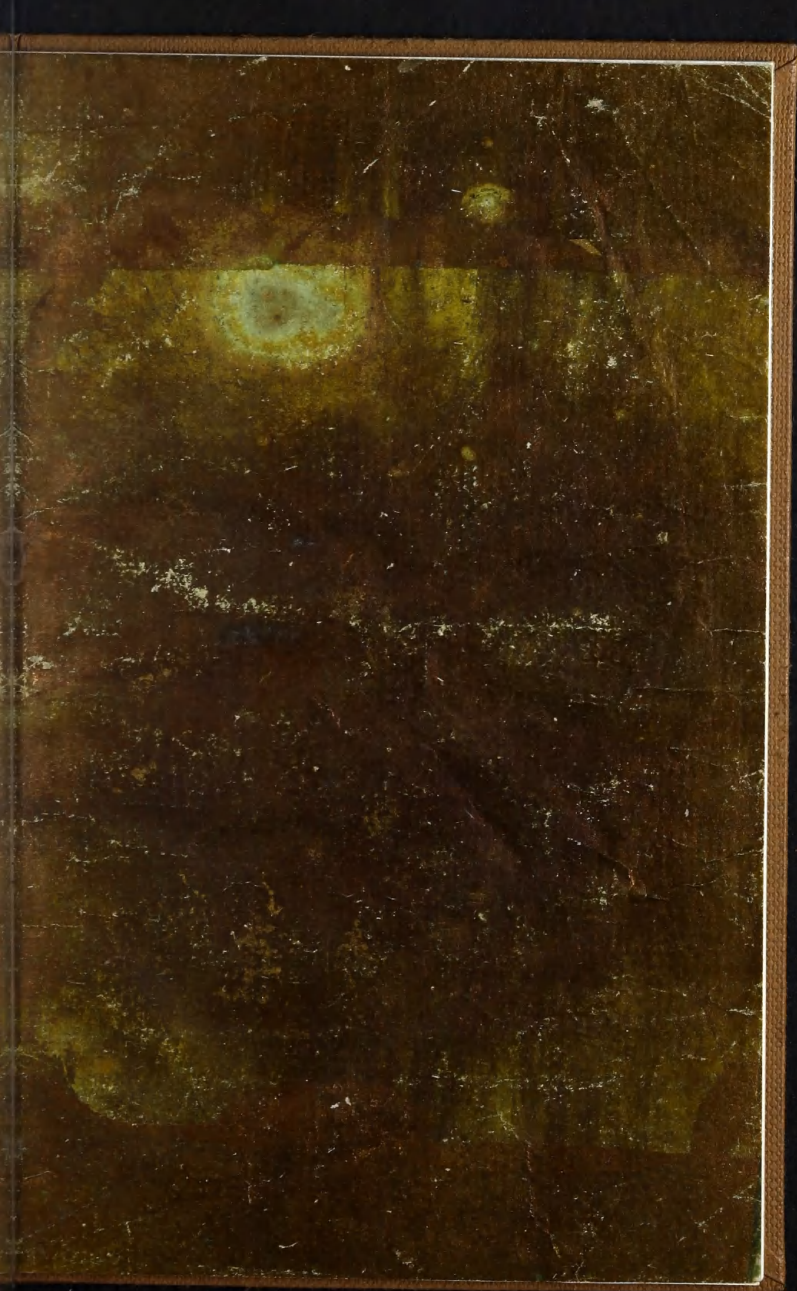
S-rum

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130020753928

17.-181.

LAGERTHA

ET PANTOMIMISK SÖRGESPIL

BLANDET MED SANG

AF

Hr. BALLETMESTER VICENZIO GALEOTTI

MUSIKEN AF Hr. CONCERTMESTER SCHALL

VERSENE AF Hr. C. PRAM

UDGIVET

AF DEN KONGELIGE SKUESPIL-DIRECTION.

KIÖBENHAVN 1801.

1594

TRYKT hos MORTHORST'S ENKE & COMP.

af 1te Jg. d. 3te 1809.

L A G E R T H A

ET PANTOMIMISK
SÖR G E S T I L

BEHANDLET MED SÅNG

IN SAMMENHÆNG MED

REKVISITER AF DET KONGELIGE THEATRE

AF DEN KONGELIGE BIBLIOTHEK

1801

AF DEN KONGELIGE BIBLIOTHEK

1801

Siuden indhyllet i, og blandet med en Mængde Fabler, har Oldtiden bevaret Erindringen om sine mærkværdigste og største Mænds Tildragelser og Bedrifter. Kun saaledes kiende vi Nordens berømteste Hæts og mægtigste Førstes, den Regners Historie, som almindeligen nævnes med Tilnavn Lodbrok. Det, som deraf er taget til nærværende Skuespil, er følgende:

En Naboførste havde med Overmagt mishandlet en Deel af Norge, dræbt dets Konge Sigurd, Kong Regners Farfader, og tilligemed ham Mængden af hans Stridsmænd, og

især voldeligen behandlet det Kiön, som, endog i hine krigeriske Tider almindeligen ei befattede sig med Vaaben. Nöden opvakte Nordens Möer til at forjöge Vaabnenes Brug.

Regner, denne navnkundige Konge over Danmark og Norge, hvis Tapperhed ei alene gjorde ham siden til Overherre i hele Norden, ogsaa paa hiin Side Östersjöen, men mächtig endog paa den britiske Öe, og hans Vaaben frygtede lige til Constantinopel og paa Middelhavets Kyster, erfoer neppe disse i Norge indövede Voldsomheder, förend han begiver sig did, for at standse dem og hævne sin Farsfaders Drab.

Lagertha, en Jomfru af ædelste Byrd, havde samlet et Antal af hendes Kiön, og ved sit Exempel, sin Tidskyndelse og sin Ansörsel opflaumet deres Mod; væbnede og modige ere de nu istand til at möde den fremmede Vælde. For at kunne aldeles tilbagedrive og tilintetgiöre den, glædede sig ved nu at kunne forene sig

fig med Heltens Kong Regners Krigere; og kun forenet med og styrket ved dem, er Regner istand til med en fuldkommen afgjørende Seier at tage Hevn over den voldsomme Fiende. — Anførerinden opvakte alles Opmærksomhed og Forundring, især Regners. Hans Følelser for Heltinden bleve ikke ubesvarede. Hun blev hans Brud. Han levede adskillige Aar med hende i Gou-lardal i det Trondhiemske, og beherskede derfra sine Stater.

Men nu drager Kong Regner ud paa nye Toge. Han besøger en af sine Underkonger, Kong Heroth i Östgothland. Dennes Datter, Thora, den skönne af Nordens Skönne, gör et saadant Indtryk paa Heltens mod Skönheds Vælde ei stærke Hierte, at han glemte Lagertha, og — nu blev ogsaa den skönne Thora hans Brud.

Nu, siger Historien, gör en Deel af Kong Regners sydligere Undersaatter en Opstand, der bliver saa alvorlig, at Kongen maa opfordre

fordre mægtig Undsætning fra de ham troe
blevne Lande. Lagertha glemmer den hende
tilföiede Fornærmelse, iler med sine seirvante
Skioldmöer sin Trolöse til Hielp, og tilkiæm-
per ham over Oprörerne en aldeles fyldestgiö-
rende Seier.

Det synes ikke at fornærme den anförte hi-
storiske Sandhed, om man antager, at Lagertha,
urolig over sin Gemals længe forgieves ventede
Gienkomst, ahnende maaſkee hans Trolöshed, be-
slutter med en Deel af sine Skioldmöer og med sine
Börn at opſöge ham; at den oprörſke Konge,
er netop den Kong Her o t h, til hvis Datter
han beiler; at denne ei tör give sin mægtige Over-
herre et fornærmende Afſlag, men at han allige-
vel föler ſig fornærmet, og tillige misundelig over
hans Overmagt; at han derfor beslutter, at
betiene ſig af Bryllupshöitidens Sikkerhed, for
at overfalde ham og befrie ſin Datter for
denne Brudgom, ſig for en misundt Herſker.
Antager man da, ſom her er ſkeet, at La-
gertha lander nær ved hans Borg, underrettet

om hendes tro'øse Gemals nye Forbindelse, just
paa Bryllupsdagen, saa er det naturligt, at
hun i sin fornærmede Elskovs fulde Liden/skab
beslutter at tage en rædsom Hevn; men endog
historisk sandt, at hun derimod, opdagende et
mod ham opspundet Forræderie og Oprør,
vender sine Vaaben mod hans Fiender, med en
ædel Siels Høimodighed glemmer al egen For-
bittrelse for at staae ham bi mod Niddings-
anfald, og handler saaledes, som i nærværen-
de Skuespil forestilles.

Per-

Personerne.

Regner Lødbrok, Konge i Danmark, Hr. Bournonville.

Lagertha, norsk Kriegerinde, Kong Regners Dronning, Mad. Biörn.

Heroth, Underkonge i Östgothland, Hr. Dahlén.

Thora, hans Datter, Kong Regners Brud, vexelvís Madem. Biroulte og Madam Schall.

En af Kong Heroths Hærførere, Hr. Poulsen.

En af Kong Regners Hærførere, Hr. Lund.

Kong Regners og Lagerthas tvende Børn.

Danfke Krigere.

Gothiske Krigere og Hofmænd.

Norske Skioldmøer.

Gothiske Fruentimre i Prindsesse Thoras Følge.

Skuepladsen er paa eller nær ved Kong Heroths Borg i Östgothland.

Forestillingen til første Optog er malet af Hr. L. Chi-part.

— — — — til andet Optog af Hr. C. Lesueur.

—♦♦♦♦—

10

Förste Optog.

(Skuepladsen forestiller en Biergegn ved Östgothlands Kyst. Paa den ene Side sees Porten til Kong Heroths Borg; paa den anden i nogen Afstand en Viig af Hæver.)

Naar Skuepladsen aabnes høres fra Bor-
gen fæstlig Glædes Lyd; man skielner blandt
Fæstfangene de Ord:

Dannerförsten leve!

Leve hans Brud!

Langt borte seer man et Skib nærme
sig, af hvilket *Lagertha* og hendes *Følge af*
Skjold-

Skioldmöer stige i Land bag ved Klipperne.
 Hun træder frem. Lyden af de Ord hun hö-
 rer af de Sange, som opfyldte Borgen og Lan-
 det, og Synet af den Borg, hvorfra dis-
 se Sange for Dannerförsten og hans Brud
 lyde, fæste hendes Opmærksomhed, og
 vække hos hende forfærdende Ahnelser.
 Hun vinker sine *Skioldmöer* at træde frem,
 og følge med hende til Borgen, da Sangen
 bliver endnu rydeligere.

*Over Hav, over Öe,
 Fra Havn til Havn,
 Over Field, over Dal,
 Löd Regners Navn.*

*Ham quad hver Skiald;
 Om ham saa glad
 Til Freya bad
 Hver Nordens Möe.*

*Man ham, saa stor,
 Saa kiæk, saa skiön
 Kun den favreste Möe*

I heele Nord

Er værdig Lön.

Leve Regner, leve Thora,

Leve Førsten og hans Brud!

Ved enhver fornyet Lyd af Regners og Thoras Navn, voxer hendes Lidenſkab. Hun ſtandſer; Lidenſkaben bliver til yderſte Forbittrelſe, til Fortvivlelſens Raſerie. Störtet paa ſin Landſe grunder hun ſaaledes paa fornærmet Elſkøvs Hevn.

Hendes *tvende Børn*, ſom med de övrige af *Skioldmøerne* komme frem, gaaer hun i den ne Lidenſkab imøde, hun omfavner og trykker dem med Inderlighed til ſin Barm. Af Høitidschorene lyder imidlertid atter *Regners* Navn. Paa dette giör hun de Spæde opmærkſomme; ved Lyden af *Thoras* Navn, og

Leve Førsten og hans Brud

vender hun sig med Æmhed til dem; man
 seer hendes Miner sige dem med ømmeste
 Smerte: „Elskede Børn, I have ingen Fader
 mere,“ og undertrykket af Kummer staaer
 hun nedbøiet hældende sig paa Landsen, me-
 dens Børnene grædende omfavne den i Sorg
 hensegnende Moders Knæ. Men i det hun
 reiser sig med et Blik mod den Borg, hvor
 Regner fuldbyrder sin Troløshed, optændes
 paa ny den bittre Liderskab, og hun svær-
 ger Hevn over hendes troløse Gemal. I
 Forbittrellens Raserie seer hun igien paa sine
 Børn, og seer dem i den tilvoxende Alder
 troløse, som deres Fader. „Nei, sige hen-
 „des Gebærder, det skulde I ikke vorde; in-
 „gen tilkommende Lagertha skulde I giøre
 „ulyksalige som jeg det er,“ og hun hæver
 Landsen for at giennemføre dem. Skiold-
 møerne holde Stødet tilbage. Omfavnende
 hendes Knæ bede de uskyldige Smaa med
 opløftende Hænder den fortvivlede Moder
 om Livet. Krigerinderne forestille hende
 hendes Grusomhed mod hendes egne elskede
 Børn.

Börn. Hendes Lidenſkab gaar over til Ömhed, Landſen falder hende af Haanden, og hun ſlutter de grædende Börn til det moderlige Bryſt. — Endnu gientages Chøret: „Leve Regner og hans Brud!“ og rivende ſig løs fra Börnene, griber hun atter Landſen og løber rafende til Borgen. Skioldmöerne holde hende tilbage; „hvad vil du, Förſtinde?“ ſpørge de. „Giennemføre med dette Spyd den Trolöſes Hierte, ſvarer hun, drage ham ved det knuſte Hoveds blodige Haar gennem Staden, til Rædfels-Sku for alle Trolöſe.“

Skioldmöerne gjøre hende imidlertid omſider opmærksom paa, at juſt dette Sted er tilberedt til fæſtlige Lege; at man nærmer ſig, og at hun, ſkiult oppe mellem Klipperne, kan med egne Öine ſee hvad der foregaaer, og da beſtemme ſig. Hun antager dette Raad, giver Skioldmöerne Vink at følge ſig, og de gaae ſamtligt, at ſkiule ſig i Fieldet.

Kon-

Kongerne *Regner* og *Heroth*, med Prind-
fesse *Thora*, hendes Damer, og begge Kon-
gernes Følge af Danske og Gothe komme
frem fra Borgens Port. Følgeskabet medta-
ger Kong *Regner* med

C H O R.

Velkommen hid! hil dig, du Kampens Søn!
Din Lod er stor, misundelig og skiön,
Meer end Lovsangs Hæder,
Guders Saligheder:
Valkyrien Thora er Heltens stolte Lön.
Nu Sang, og Dands, og glade Sanges Lyd,
Om Regner og Thora, om Skiönbed og
Vælde,
Tilraabe Sletter og Dale og Fielde:
Leger, og dandsfer, og gienlyder Fryd!

Kong *Heroth* befaler krigerske Lege at
anstilles. Det skeer. *Regner* er i hver den
Sei-

Seirende. Thora krandsfer Seireren; og hver Gang istemme de Danske og Gøtherne:

Seier! o Seier! din Ven du ei sveeg

I drabelig Leeg.

Hil dig, Danrigets Förste, du er

Din Thora værd.

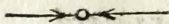
Naar Legene ere til Ende, giver Kong Heroth Befaling til Dansen. Krigerne og Thoras Damer danse. Regner og Thora udtrykke deres gienfærdige Ömhed i en Dans med hinanden. — Fnyfende af Elskovs Harme vil Lagertha, som fra Fieldet seer derpaa, bryde frem og hævne sig; men endnu holdes hun tilbage af hendes Følge. — Synet af det elskende Pars Henrykkelser udbreder lidenskabelig Deeltagelse blandt samtlige de övrige. De gaae tilbage til Borgen gientagende, med Jubel, Choret:

Over Hav over Öe

Fra Havn til Havn, o. s. v.

La.

Lagertha, med Forbittrelsen bragt til det yderste, fornyer den Eed, hun har svoret, at hævne sig blodigen. Hun drager Visieren af sit Hielm ned over Ansigtet; ligesaa hendes Følge; og nu ile ogsaa de ind i Borgen,

Andet Optog.

Skuepladsen forestiller en stor gothisk Sal, prydet med Trophæer. Midt i Salen et Alter bestemt til Brudevielsen.

Præsterne, og nogle af Kong Heroths Hövidsmænd har denne Konge her hemmeligen ladet forsamle, for ved Præsternes Myn- dighed og Overtalelser at fuldbringe den Sammenrottelse mod Kong Regner, hvorefter han og hans Mænd midt iblant de nu allerede begyndte Bryllups-Höitideligheder skulde overfaldes og tilhobe myrdes. Heroth selv staaer paa Luur for at mærke paa hans
Kri-

Krigeres Stemning. Først naar han derom
fornemmer sig betrygget, træder han frem,
og modtager de Sammenfornes Eed.

Præsterne.

Afathor byder.
Bæver! adlyder
Tordenens Gud!

Krigerne.

Nævner, nævner
Tordnerens Bud.

Præsterne.

Afathor byder:
Hevner, hevner,
Hevner, og værger
Gothalands Hæder!
Sværger, sværger!

Krigerne (med stille Forførdelse.)

Vi sværge.

Præsterne.

*At bevne, at værg
Herotb og Eder,
Guder og os.*

Krigerne.

Vi sværge, vi sværge.

Præsterne.

*Saalønge Regner
Ei fældet segner,
Han og hans Skarer,
Saa svæve Farer
Om Gotblands Hæder,
Dets Konge — Eder —
Dets Guder — os.*

Men

*Men I adlyde,
Og kiække byde
Al Rædsel trods?*

Krigerne (forenende Spidsen af deres Sværde
paa Altret.) **og Præsterne.**

*Vi sværge, vi sværge,
Ved Asathors Hammer,
Ved Alterets Flamme:
At bevne, at værg
Vort Gothablands Hæder,
Vor Konge, og Eder,
Og Guder og os.
Og ei at bvile,
För vældig Regner
Ved vore Pile
Nedfældet segner;
Hans Blod skal flyde;
Vi dertil byde
Al Rædsel trods.*

Neppe er faaledes Sammenfværgelsen fuldendt, förend Musiken forkynder Brudeparrets Ankomst. Kong Heroth lader de Sammenfvorne fætte Sværdene i Skeden, og gaaer med munter Mine fin Svigerfön og Datter imöde. — Han förer dem til Alteret, og Vielsen gaaer for sig.

Heroth byder Höitidsglæderne begynde. Krigerne, Fruentimmerne, Ungdommen ere enige til, med glædeste Munterhed, at deeltage deri, da pludseligen de Sammenfvorne, anförende de övrige Gothe, anfalde Regner og de Danske. — Överraskede kiæmpe disse med underfuld Vælde; men efter den tappreste Kamp ere de nödte til at vige for det overlegne Tal.

Lagertha med sine Skioldmöer kommer. Denne Undfætning fornyer Striden. Man hörer, medens disse Kampe vare, snart de Danske, snart Skioldmöerne, snart og Gotheerne, opmuntre hver deres egne Medstridende i afbrudt Chor:

Bry-

*Bryder ind! — styrter frem! — Asa-
thor bød.*

*Hugger blindt! — trodser Alt! — Seir
eller Död.*

Kong *Hereth* falder. *Gotherne* flygte,
bortslæbende hans Lig. *Lagertha* og de Dan-
ske forfølge dem.

Thora löber i *Forfærdelsens* yderste
Vildskab hid og did, fulgt af sine Damer, og
Ungdommen. Synet af hendes dræbte Fa-
der, tilligemed Angsten for at miste hendes
elskede Brudgom overvælder den ulykkelige
Prindsesse. Hendes Kræfter forsvinde. Hun
segner i hendes Fölgerinders Arme,

Tre

Tredie Optog.

(Skuepladsen endnu som i andet Optog.)

Ved Kong *Regners* Omhu er Prindsesse *Thora* vækket af sin Afmagt. Man seer endnu hendes kiærlige Angst, for at han er faaret, hvilken foröges ved at see hans Rustning blodstænket. Hun tröstes ved at blive underrettet om at det ei er af hans Blod, men Blod af de Forrædere, som faa barbarisk overfaldt ham.

De seirende Danske vende tilbage, medbringende fangne Gother, uden Vaaben og Hielm. De komme med Seierssang:

Som Helte fra Leire

Vi stride og seire

Leve Regner! leve Thora!

For at adsprede hendes forskiellige voldsomme Sindsbevægelse, Rædselen over sin Faders Tab, og den ligesaa vældige Glæde over sin Brudgoms Frelse, befaler *Regner* at Fæstglæderne

derne og Sangene skulde igien begynde, og de fangne Gother straffes med at være Vidner dertil.

Regner, Thora, de danske Hövdinge og nogle af Thoras troe Følge sætte sig ved de gienoprettede Borde. Dansene og Sangene fornyes. En Skiald istemmer følgende Qvad, hvis Omqvæd gientages i Chor af den hele Forsamling:

*Saa glade vi drage det lynende Sværd,
Og Seir eller Död vi skal vinde,
Naar Fædrelands Farer til Le-
dingsfærd
Os fordrer mod Fædrelands Fiende.
Vi siungende seire, vi siungende döe:
Leve Fædreland, Konge og Möe.*

Choret gientager.

*Vi siungende seire, vi siungende döe:
Leve Fædreland, Konge og Möe.*

Saa

*Saa glade vi drage det lynende Sværd,
 Naar Danrigets Hæder mon kalde,
 Ei Dannemands Navn den Nidding er
 værd.*

*Som ei glad i slig Kamp monne falde.
 Vi sungende seire, vi sungende döe:
 Leve Fædreland, Konge og Möe!*

*Saa glade vi drage det lynende Sværd
 For Ædlingen, Först en bin giæve.
 At fældes for Ham er Hædersfærd,
 Som for Ham at kiæmpe og leve.
 Vi sungende seire, vi sungende döe:
 Leve Fædreland, Konge og Möe!*

*Saa glade nedlægge vi dræbende Staal,
 Naar först det tilkiæmped os Freden.
 Nu höit lyde Danmarks og Regners Skaal!
 För Kampen löd; nu lyde Glæden!
 Höit*

*Höit dundre vort Quad over Field, over
Söe:
Leve Kong Regner, leve hans
Möe!*

Dertil drikkes af gyldene miödfyldte Horn.

Sangen og Dansen afbrydes ved Lagerthas og hendes Fölges Ankomst. Hun fremstiller sig med Landsen i Haand, og nedslagen Visier. — Regner (som ligesaa lidet nu kiender hende, som han för i Kampen kiendte hende, da hun ei heller da lod sit Ansigt tilsyne) reiser sig, og löber hende imöde med aabne Arme for at takke hende for den Undfætning, hun faa vældig gav ham; men med stolt Adfærd stöder hun ham tilbage, og giver ham at forstaae, at han nu har at kiæmpe med hende. Regner drager sit Sværd, og lægger det for Lagerthas Födder, til Beviis paa at han ei vil bruge Vaaben mod sin Velgiörerinde; men han stiller mod hende sin ubevæbnede Barm, og tilbyder hende uden Modstand

stand at giennemføre den. — Lagertha seer
 stivt paa ham, tager ham ved Haanden, fö-
 rer ham nogle Skridt frem med sig, opløfter
 Visieren paa sin Hielm, og lader ham i den
 ham ubekiendte Skioldmøe gienkiende sin
 forladte Lagertha. — Regner, som lynslagen af
 dette Syn, dækker sit Ansigt med sine Hæn-
 der, og vover ei at løfte Öinene mod hende.
 — „Har du nu glemt din Lagertha, siger
 „ham hendes Blik, saa i det mindste gienkien-
 „de du dit Afkom,“ og hun förer til ham
 hans to spæde Söner, som klynge sig med
 barnlig Ömhed og Banghed om hans Födder.
 Endnu stedse staaer Regner som forsteener,
 Derved end meere forbittret river Lagertha
 Börnene bort. „Ei engang dem vil du kien-
 „de. — Velan! De ere dine Söner; Deligne
 „dig. De ere skiönne. Der er intet Tegn
 „til Trolöshed i deres Træk. Saa var der
 „heller ei i deres Faders. Og dog blev han
 „trolös. Jeg vil frelse dem fra at vorde dig
 „lige. Tilkommende Lagerther vil jeg frelse
 „fra dine Lige. — Nyd dit Værk, o Regner!“

og

— og hun hæver Landsen for at giennemføre dem. Men alle løbe til, og Thora unddrager Börnene fra det dræbende Stød. — Regner vaagner ved dette Syn.

Lagertha opfordrer ham til at bestemme sig, til enten at vende tilbage med hende, eller blive hos Thora. — Striden mellem de gamle Følelser og den nye Erkiendtlighed for Lagertha, Æmheten for hans Børn, og hans brændende Kiærlighed for Thora, rase i hans Barm. Tilbøieligheden for den ømme Thora vinder Seier, og han griber Thoras Haand. „Ogsaa hende, sige alle Lagerthas Bevægelse, skal jeg altsaa redde for den Elen- dighed, snart som jeg at vorde forladt,“ og hun hæver Landsen for at støde den i hans Barm. Ogsaa nu forsøge hendes Skioldmøer at tilbageholde hendes Rasehed; de tage ham bort, skiule ham mellem sig; men hun forfølger ham, opdager ham. Tummelen bliver almindelig. Thora løber at afbøde Stødet af hendes stedse hævede Landse; og da det omfider

sider falder, for at giennemføre ham, kaster Thora sig saaledes i Veien, at det, mod Lagerthas Villie, dræbende rammer hendes Barm. Thora seigner, dødeligen faaret, i Regners Arme. Skioldmöerne — og hendes Følge stimle omkring.

Da *Lagertha* ser, at hun har dræbt Thora, dæmper Fortvivlelsen over dette Ulykkestilfælde hver anden Følelse i hendes Bryst. Hun staaer nu selv som forstenet, støttet paa sin Landse. —

Regner, bragt til Raserie, træder hen mod Lagertha, med knusende Bebreidelse i alle Miner; og af den hele, med Redsel og Kummer opfyldte Forsamling lyde i förgelige Toner de Ord:

*Thora, vor Thora, vor Regners Brud,
Vee os! — den Fromme! — see hendes
Blod.*

Trö.

Tröstelös kaster *Lagertha* sig for den döende *Tboras* Födder, flyer hende sin Landse, og beder hende at skille sig ved et Liv, som fra dette Öieblik er hende for stedse forhadet. Ved sine Fölgerinders Hielp reiser Thora sig, taber af sin Haand Lagerthas Landse, omfavner Lagertha, tilgiver hende sin Död, og vinker hen til sig den ulykkelige Regner, som styrter frem til hendes Födder.

Afmægtig griber hun endnu hans Haand, og beder ham tilsværge sig at opfylde hendes sidste Begiæring; dette besværges Regner. Nu paalægger Thora ham, at vende tilbage med Lagertha; at elske sine Bötn, at tænke paa hende. — Han vakler, — Hun samler sine sidste henfegnende Kræfter, tager ham ved Haanden, minder ham med Ömhed om den nylig giorte Eed, at opfylde hendes sidste Villie. Nu lover han at opfylde den. Thora samler i sin Haand Lagerthas og Regners Hænder, og omfavner dem vixelviis. Deres svende Smaae trykker hun med Heflighed til hen-

hendes giennemborede Bryst, og döer i sine
Fölgerinders Arme.

Af Forsamlingen höres udsukkede följende Ord:

Thora, den fromme, den bulde, er död —

Thora — er död.

Regner og Lagertha omfavne endnu Thoras
Liig; og af Forsamlingen staaer enhver ned-
sunket i Sorgen over den ömme Thoras Död,
udtrykkende sin forskiellige Medfölelse med
Regner og Lagertha, og Dækket falder.

